

LBRIS

We know
books

*Teodora
Vescan*

*Despre
morți
numai
de
bine*

ediția a 2-a revizuită

CUPRINS

Vinerea Neagră	7
Halal înmormântare	18
Cinci ferestre	32
Amintiri/Schimbări	56
Amantul	73
Revelații	86
Ambiții prostești	97
Eterne regrete	111
Gura lumii	124
Devin bestia	137
Merită?	148
Nemuritor?	159
Cioc! Cioc!	174
GLOSAR	186

Această carte ar putea fi bazată pe întâmplări și personaje reale.

VINEREA NEAGRĂ

*Niciunul nu este protagonistul.
Toți suntem protagoniștii.*

Dimineață înnorată de mai. Într-un apartament dintr-un bloc cu aspect neschimbat din perioada comunistă, se insinuează o lumină vagă în baie. Din cada de un alb pervertit de timp în tonuri gălbui iese o mână care ține o țigară fumată până la filtru. Este ținută de o puștoaică minionă, care are pe ea doar un maieu mulat și chiloți negri. Pe coapsa stângă se află o proaspătă cicatrice, mică și circulară, alături de altele identice, numai că mai vechi.

Iese amorțită, cu o mână pe care nu și-o mai simte și un picior anchilozat. Cu viteza unui om mahmur se deplasează până în dormitor. Deschide telefonul, cascadează ochii șocate. Ia un tricou, niște nădragi și fuge înapoi la toaletă.

***

Garsonieră împruțită de burlac din mijlocul sectorului 5. Pereții bucătăriei s-au afumat de la ani și ani de fum. Sticlele de bere golite stau înșirate pe masă. Steagul dacic e întins pe peretele din spatele banchetei pe care un bondoc cu trăsături de tătar sforăie. Pe pervaz e ghemuit alt tip, opus celuilalt. Slăbănog, dar cu influență clar athletică. În nuanțele închise de oțel ale ochilor săi se poate desluși semi-criza existențială combinată cu măreață sictireală. Ce a ajuns să facă cu viața lui? Sare de acolo, îndreaptă mâna spre o sticlă rămasă intactă, se răzgândește în ultimul moment, plictisit. Ia o geacă de piele de pe spătarul scaunului și pleacă val-vârtej.

Ajuns la facultate, tânărul îi povestește lui Iulian, coleg de-al său ochelarist ușor paradit de poziția justițiarului de tastatură, cum și-a irosit o noapte cu ascultarea teoriilor conspiraționiste ale lui Costel.

— Care Costel? Țăla de încă stă cu ai săi? îl chestionează ochelaristul.

— Da... Cum mă vedea la un pas de ațipire, cum urla BĂ! și se lovea cu capul de geam.

— Băi Cristi, ești masochist. Ai pierdut ore și neuroni pentru un prost.

— Credeam că o să mă plictisesc în așa hal încât să adorm. Doar m-am plictisit. Și uita așa o să fac o săptămână de când am dormit ultima dată.

— Vrei să dormi?! Bea un ceai, aleargă o oră, fă ceva!

Cristi nu are dispoziția necesară să se contrazică cu el. E conștient că dacă se ia la ture, va deveni, din contră, și mai energic. Colegul vede pe cineva în spatele lui Cristi cum mănâncă cu poftă un sandwich cu carne. Cu spirit belicos, se repede la el și îi ține predici despre săracul animal prin câte a trecut ca să fie halit.

— Hipsterul naibii, zice disprețuitor Cristi cât se îndepărtează.

***

Undeva, prin inima Olteniei, o femeie se trezește lângă soțul ei care încă pare să doarmă. Este ciudat cum urletele vecinei lor fugărite de soț cu parul prin curte nu-l trezesc pe Ilie, așa că îl împinge cu blândețe. Ilie e țepăn și rece. Îl întoarce pe spate, îi vede fața stafidită și albă, buzele vineții. Realizează că soțul ei nu se va mai trezi niciodată, ceea ce i-a pus un zâmbet suspect pe chipul cu trăsături blajine. Neîndemânică, apucă telefonul. Își sună cumnata, sora decedatului. Peste ceva timp, vine Neta. Rămân pe prispă.

Femeia în scurt timp se apucă de organizat înmormântarea, sfătuită de cumnată:

— Știu eu o firmă bună, nea Ilie, Dumnezeu să-l ierte, avea oameni pe colo.

— Nu credeam că se duce bărbatul meu atât de tânăr, avea 69 de ani abia împliniți!

O umflă plânsul, venele de pe frunte posibil i-ar fi explodat de n-ar fi făcut-o.

— Ai timp să-l bocești, acu' să-l înmormântăm cu țuică, popi, taraf! Le-ai sunat pe Jana și Maria? Sau pe ginerii tăi? Of, Dina...

Cumnata se ridică de la masă. Habar n-are ea că lacrimile proaspetei văduve sunt de ușurare. Dina plonjează în amintiri intense. Prima care îi bântuie mintea este amintirea acelei după-amiezi furtunoase din miezul verii. Ilie se îndrepta hotărât spre casă, după o zi petrecută în păduri. Avea un topor în mână. Peste un minut, el o scoate nervos din casă pe Dina, care tricota liniștită până atunci. O târa de păr prin nămolul curții. Acesta era apogeul umilirii de a fi femeie. A trântit-o cu capul de buturuga pe care tăia lemne. Era prea terifiată ca să mai reacționeze cumva. Tremura ca varga, lacrimile îi curgeau, iar rugăciunile se repetau în gândurile ei cu așa disperare încât ajunge să le stâlcească, să le confunde și să le repete ca un disc stricat. El ridică toporul. În clipa aceea era mai mult ca sigură că va muri. Nu știa de ce, iar el era prea turbat ca să scoată și altceva pe gură în afară de înjurături și blesteme. Atunci a sărit Maria, una din fiicele ei, cu o scândură și l-a izbit în căpățână de i-a sărit sângele ca dintr-o fântână arteziană. L-a lovit cu partea din care ieșea un cui ruginit. Răul lui pentru salvarea ei.

— Dumnezeu să-l pedepsească, lasă un gând să fie exteriorizat printr-o șoaptă dușmănoasă.

— Ce-ai zis? o aduce cu picioarele pe pământ cumnata care limpeză țoiuri.

— Dumnezeu să-l odihnească! se corectă Dina.

Se prefigurează o seară cu o atmosferă încinsă. Dintr-un club răsună prin întregul cartier riffuri greoaie ale unei trupe ce cântă în deschiderea unui festival, una proaspăt apărută în scena underground românească. Vocalista, o frumusețe cu păr de abanos lung peste omoplați și corp de gazelă, tatuată pe brațe în gri și negru, are manifestări de fiară dezlănțuită.

Cristi, chitarist în această formație, își dă ochii peste cap pe la spatele solistei. Piesa începe pe tonalități amenințătoare, vocalista pe o voce gravă, dar seducătoare le dă târcoale basistului, pe nume Marius, un skinhead musculos, și lui Cristi. Se freacă de ei precum o pisică în călduri. La refren îi trage un brânci basistului, explodează într-o răgușeală agresivă. După climaxul agresivității din partea tuturor, ea delirează din cântat în zbierete de femeie aflată în toiul violului. Pe măsură ce Cristi distorsionează notele, îngenunchează, până se întinde pe spate. Nu se mai ridică de acolo până la finalul concertului, oricât țipă Alex, tobarul, sau îi dă Marius șuturi. Denim, plete în vânt, transpirație și sânge. Totul în numele extazului sub o formă extremă.

Blonda minionă stă în primul rând. Privește nemișcată furia de pe scenă în contrast cu indiferența chitaristului care nici măcar nu se uită la public, versus delirul publicului. Fața ei nu exprimă nici dezaprobare nici satisfacție. Lângă ea, prietena ei dă din cap cu patos. După finalul cântecului, prietena o tachinează:

— Come on, Mina, scoate-ți bățul din fund! Tu ai insistat să venim.

Mina, cu ezitare:

— Nu...nu cred că pot.

— Dacă iar începi cu manuscrisul, o să țip! o amenință roșcata.

— Oricum trebuie să țipi dacă vrei să te aud, îi desființă amenințarea Mina.

La finalul concertului Valeria, solista, mulțumește publicului și amintește numele trupei, Vinerea Neagră. În culise desfac beri să sărbătorească primul lor concert care n-a fost într-o bodegă infectă. Cristi termină de băut o doză și anunță că se cară. Ceilalți îl înjură că nu știe să se bucure de o reușită, nu-i de gașcă. Lui i se rupe, e frânt de oboseală. Ia metroul. Nu deține răbdarea de a asculta pățaniile taximetriștilor și să se prefacă interesat, nici de a-i convinge că nu e pe invers. În tren, majoritatea au ochii pironiți în telefoane. Îi convine lui Cristi că la această oră târzie nu mai nimerește în preajma unor bătrâni critici sau a unor mame îngrijorate care pun copiilor mâna la ochi dacă se uită la el. În astfel de situații se întrebă peste câte generații se va duce mentalitatea asta ridicolă.

Se așază într-o poziție mai lejeră. Pleoapele i se îngreunează sub vopseaua neagră. La o stație apar în peisajul claustrofobic trei specimene: unul bondoc, dar guraliv împreună cu adepții săi schilozi. Bondocul povestește cu patos, de îl aude și Cristi, lucru care îl împiedică pe drumul spre somnolență:

— Băi, frații mei! Am fost cu doi inși pe o insulă.

Cristi îi analizează pe cei trei care au speriat sexul mai atent. Ia start un dialog interior cu spusele scundacului cu ochelari cu lentile de fundul borcanului:

Pe ce insulă a fost ăsta?! Dacă avea bani de dus în Honolulu nu mergea cu metroul! Mai e și alb ca brânza! Naiba știe, o fi vreun Bill Gates.

Bondocul continuă pe același glas strident:

— Coaie, erau din ăia de lumea a treia! Negromani, aveau și ei niște macete. Dar, cu inșii mei, am intrat direct în ei!

Cine mă, imitația asta de George Costanza*?! se miră și mai tare în timp ce-l măsoară din priviri.

— Păi ce armament aveți? cuteză să întrebe unul dintre adepții marelui mic dur.

Are tipul de voce care îl face pe Cristi să-și imagineze un ridicol hibrid între un șoricel și un tocilar cu organele genitale prost formate spre inexistente.

— Frate, eu aveam o mitralieră din aia BFG, iar inșii mei aveau tunuri cu torpile ghidate.

Na că știe piticu' de arme! Totuși nu știe alt cuvânt pentru inși?

În ciuda acestei mici dovezi, lui Cristi încă îi este aproape imposibil să creadă că acest omuleț (peste care mai repede sari decât să-l ocolești) a măcelărit un trib de pe vreo insulă. Dar ce insulă?

— Și mergeam înainte cu mitraliera, prrrr, ălalți au luat-o unu' stânga, altu' dreapta. Am curățat toata insula. Femei, copii, m-a durut în cur, direct măcel!

Lui Cristi ochii deja i se cască pe măsura ce urechile i se ciulesc la ce îi e dat să audă. Ce aude totuși se contrazicea cu realitatea.

Cine, bă, ăsta?! Ia uite unde era smardoiiul din Caraibe!

— Pe urmă am trecut la nivelul 14, încheie epica relatare bondocul.

Să-mi trag una!!!

Aproape îi vine să urle. Se abține și de la mârâiala care se chinuia să iasă din el de frustrare și draci. Nu-i vine a crede că el chiar a pierdut timp, din nou, să asculte un alt prost când putea să aștească măcar câteva minute. Cinci stații și-a frământat neuronii din cauza unui joc video.

Gamerii coboară la aceeași stație cu el. Cristi rămâne în urma lor, ca un lup ce își urmărește prada. Pe întuneric negreala de la ochi, întinsă vraiște de la transpirație, de la cum s-a șters în timpul concertului, pictează o imagine a cuiva scăpat de la ospiciu. Lațele neîngrijite nu ajută. La o distanță de jumătate de metru de ei, întreabă:

— Voi sunteți ăia care ați ras o insulă de negri?

Ei tresar la auzul vocii venite din spate. Se întorc. Adepții bondocului se sperie și mai rău la priveliștea pe care nu o vezi tocmai în fiecare seară. Liderul lor pășește înainte, tupeist:

— Da, mă, eu! Tu la ce nivel ești?

Cristi îi trage un pumn zdravăn în nas. Nasul i se sparge și devine țâșnitoare de sânge. Durul de calculator cade înconștient. Ceilalți o iau la sănătoasa. Cel cu vocea de rodent, ca să reproducă tupeul pe care îl are generația lui în secția de comentarii, întreabă pe un ton care se vrea a fi ironic:

— Ce, bro, ești din ăla care iubește negrii?

Și-a ales momentul greșit să facă pe șmecherul. A realizat asta după ce și-a luat niște șuturi castratoare.

— Cinci stații, fir-ați ai dracu'! mârâie Cristi.

Cu greu, cel care a încasat șuturile se ridică și, împreună cu celălalt care a scăpat de furia lui Cristi, îl ajută pe idolul lor burtos să se ridice, deoarece singur doar cade repetat în fund sau în cap.

— Pe insulă nu se dă cu pumnul, ha?! Bine ați revenit în realitate! zbiară spre ei Cristi, încordat.

— Lasă că vin eu cu tata! zbiară înapoi unul dintre adepți.

— Vino și cu mă-ta! răspunde Cristi mai mult pentru sine, răgușit. Merge în direcția opusă cu cea a celor trei cavaleri ai monitorului.

***

Fetele pleacă într-un ceas târziu. Nimeresc să aibă ca șofer de taxi un bărbat ce și-a făcut altar creștin din bordul mașinii. După minute bune de reflectat, ele încep să disece prima zi de festival. Cum ar fi: ce formație a sunat cel mai

bine, ce gafe memorabile au avut loc, iar spre final cine arăta bine. La ultima categorie, Raanana se grăbește s-o menționeze pe Valeria.

— Valeria, din trupa aia de amatori? Nu dau proiectului o viață lungă. Și mă refeream la tipi.

Raanana strâmbă din nas la ultimul lucru menționat de cealaltă. Ca un soi de răzbunare, o întreabă:

— Bine, tipi să fie. Chitaristul lor era talentat totuși. Și drăguț, adaugă forțat la final.

Obține reacția vrută de la Mina. Aceasta se arată revoltată:

— Nu! Zici că era ținut cu forța și voia să scape. Deci om mai plictisit pe scenă n-am mai văzut!

— Dar arată bine, n-ai ce să zici, o întărită în continuare.

— Degeaba! El e motivul pentru care nu cred că o să reziste prea mult Vinerea Neagră. Parcă nu se sabota doar pe el, îi trăgea în jos și pe restul! Dar ce ți s-a pus așa pata pe prăpădit?

— Mi se părea că seamănă cu tine, răspunde dulce roșcata.

— Ei, na! îi desființează Mina complimentul.

Pe lângă impresia proastă, Mina nu îl găsește arătos oricât își aduce aminte de el ca aspect.

Fetele ajung acasă. În scara blocului le iau în primire sămânțarii locali, cu zgâit insistent la ele. Ele grăbesc pasul spre lift. Pe Mina o lovește un val de pesimism. Readuce vorba de manuscrisul ei. Pe care crede că nu o să-l ducă până la capăt. Raanana se plânge că a disperat-o cu tentativa ei de roman. Schindrl, fratele ei geamăn se plânge și el de acest lucru. Îi recomandă să profite de starea de semi-ebrietate, să o transforme în sută la sută și să tragă de ea să scrie ceva. Pofta vine mâncând. Cu un etaj deasupra Raananei, coboară cu niște idei. Cum intră, caută în debara, în frigider, sticle rămase. Ia una de vin demisec din cămară.

În sufrageria marcată de aerul deprimant de după certuri, se așază turcește pe canapea. Deschide laptopul de pe măsuta de cafea însemnată de timp și zgârieturile pisicilor care au conviețuit cu ei. Patruzeci de pagini în Word. Ia o gură zdravănă, direct din sticlă și scoate pachetul de țigări din buzunarul blugilor. Îl aude pe tatăl ei cum sforăie de se zguduie pereții. Își bagă la loc pachetul. Trosnește clișeic degetele și se apucă de scris cu spor.

***

Ud leoarcă de transpirație și înfrigorat de briza nopții, Cristi se dezbracă și își lasă vraște hainele în fața patului. Iulian, justițiarul vegan, doarme buștean cu capul pe tastatura laptopului.

Se duce să-și facă un duș. Pe brațele sale tremurânde trec fiori inexplicabili în momentele în care închide ochii și se lasă mângâiat de apa răcoroasă. Aude un sunet ascuțit care-i violează timpanele și i se pune un nod puternic în gât. În timp ce i se scurge negreala de pe pleoape și sângele din micile zgârieturi din vârful degetelor, meditează asupra acelei stări ce nu i-a dat pace toată săptămâna. Firicele minuscule de sânge se preling peste mâini, precum gândurile peste nopțile sale albe. De o săptămână nu a pus geană pe geană din pricina stării persistente de neliniște. Iese și se oprește. Păstrează starea de spirit meditativă. Cugetă, cu atenția fixată pe mâna cu care a tras pumnul brutal, în fața oglinzii. Simte o rușine urmată de o teamă. În reflexia sa vede vidul în proprii săi ochi. Face un salt, fără tragere de inimă, în pat. Îi oferă stării vagi de somn un ultimatum. Frigul este un hoț ce se strecoară pe fereastră și scotocește fiecare coflon după care se schimbă treptat în căldură. Fiorii zgârie pielea în ciuda căldurii pe măsură ce el își relaxează fiecare părticică. Dulapul trosnește brusc, ca-ntr-un film prost cu fantome, numai că asta e viața de

zi cu zi, nu proiectul unui regizor de mâna a doua. Căldura devine infernală, sufocantă, până în punctul în care să fie el gol pușcă și tot l-ar omorî. O presiune peste piept îl trezește în cele din urmă. Aerul pe care se chinuie să-l respire este înecăcios, cu iz putred. I se face greață acompaniată de o migrenă. Cu coada ochiului vede în lateralul patului un bărbat scund, de un vinețiu palid, încât dă în cenușiu. Ochii acestuia sunt mici și negri încât ar fi considerați găuri ale cosmosului și de o răutate inumană. Cristi ar vrea să țipe, dar nu i se deschide gura. Membrele sunt paralizate. Capul nu se poate întoarce.

Nu are cum să fie el! repetă ca pe o mantră a unei minți aproximativ sănătoase.

— *Pui de curvă*, răspunde bărbatul cu o șoaptă telepatică.

Vocea lui suna ca și cum la rândul lui ar fi sufocat de ceva. Se apleacă deasupra lui Cristi și îl țintește dincolo de ochi cu privirea. Vede același vid pe care l-a observat în el când se analiza în oglindă. Ura bărbatului se intensifică.

— *O să te trag după mine!!!* zbiară și-l sugrumă cu toată forța. Ultima vocală a cuvântului atinge o frecvență atât de ridicată, atât de ascuțită încât simte ghearele prin timpane, pe urmă prin creier. Are un déjà-vu cu senzația asta. A avut acest fragment de halucinație toată săptămâna când se culca. Închide ochii. Speră să se termine vedeniile, sunt prea realiste pentru a fi salvat de rațiune. Senzațiile sunt prea intense ca să fie numai un coșmar obișnuit. Din străfundul ființei sale încearcă o smucire necoordonată. În final reușește după mai multe încercări disperate. Ieri, alaltăieri, își dorea să doarmă. Nu și acum. Rezemat într-o poziție ghemuită la perete, caută relaxare. Ia telefonul. Are o groază de apeluri pierdute de la mama sa, surorile sale și vărul dacopat. O sună pe Jana, una dintre surori. Îi pare suspect cum este căutat de tot neamul, deși vorbesc foarte rar în ultima perioadă: un fel de pact convenabil al tăcerii.

— Jana?

— Sunt la mama.

— S-a întâmplat ceva? Mama-i bine?!

— Da, să zicem. Ascultă, tătuțu'...

Jana suspină. E la un pas de o cascadă de lacrimi. Termină scurt conversația:

— Mâine să fii aici.

— Bine, Jana.

Nu ar fi acceptat invitația ei imperativă. Nici n-ar fi răspuns la apel în primul rând, însă l-a împins sentimentul halucinației de natură premonitoare. Altfel o mustra acid, cum și-ar permite să-i ordone să vină cu precizie de ogar la dracu-n praznic? Fără să se intereseze dacă e ocupat, dispus sau pur și simplu vrea sau nu. Oare surorile sale au impresia, după atâția ani, că a rămas un prost, să-și lase programul în aer, la bătaia lor din gene nejustificată? Cel puțin nu avea nimic de realizat weekendul acesta.